

W a l d e m a r.

Ballet i fire Akter

af

August Bournonville.

Musiken af Fr. Frøhlich.

Decorationerne af Christensen.

Opført første Gang paa det Kongelige Theater i October 1835;
paany indstuderet, sat i Scene og opført i Novbr. 1866.

Kjøbenhavn.

Forlagt af J. H. Schubothes Boghandel.

Græbes Bogtrykkeri.

Personerne.

Evend Eriksøn	Hr. Gade.
Knud Magnussøn	— Berndorff.
Baldemar Knudsøn	— V. Price.
Axel Hvide	— V. Wiehe.
Astrid, Evends Datter	Frk. Schnell.
Agnar, Olding	Hr. Døcker.
Yngvar, Smed	} hans Sønner . . . . . }
Erik, Fister	
Ellen, Yngvars Hustru	— Krum.
Edvig, Eriks Fæstemø	Fru Stillmann.
Ditleif, Drabantshøvding	Frk. Petersen.
Riddere, Damer, Drabanter, Væbnere, Bønderfolk af begge Rjøn.	Hr. C. Price.

Dandsse.

Første Akt.

Runddands. D'Hrr. Stramboe og Klüver.
Damerne Chygesen og Juul samt Balletcorps.
Pas de cinq. D'Hrr. Krum og Fredstrup.
Damerne Stillmann, Petersen og Skovsgaard.

Anden Akt.

Pas de six. Hr. Emil Hansen. Damerne Scholl, S. Price, Gade,
Møller og Larsen.

Baabendands af Drabanterne.

Fakkeldands af Kongerne, Riddere, Damer, Væbnere og Drabanter.

Handlingen foregaaer i 1ste, 2den og 3die Akt i og ved Roeskilde,
i 4de Akt paa Græthe-Hede i Jylland. Tiden er 1156—57.

Første Akt.

En Plads i Skoven ved Roeskildefjord; tilvenstre et Capel, indviet til St. Knud, tilhøire Ingvars Huus og Smedie; hist og her Volskredskaber og Fiskernet. Middagstid.

Første Scene.

Agnar spiller paa Harpe for sine Børnebørn og fortæller dem gamle Sagn. Ingvar og hans Hustru lytte til ved deres Arbeide.

Hedvig kommer fra Marken, hilser venligt og kysker den Gamles Haand, idet ihun længselsfuldt seer ud over Søen; hun har flettet en Krands til St. Knud og smykker Helgenbilledet dermed. Ellen og hendes Børn omringe den gamle Agnar med hjærlig Omhu.

En Baad med bevæbnede Bønder, der bære grønne Dviste i deres Hjelme, nærmer sig Strandbredden. Det er Erik og hans Baabenbrødre, der komme fra Krigen. De modtages med Jubel af Slægt og Venner; de bringe Budskab om den nærforestaaende Fred, og Alle opsende Tak til Himlen med Bøn for det elskede Fædreland.

Anden Scene.

Denne glade Dag skal indvies med Eriks og Hedvigs Forening. Ellen skænker sin bedste Mjød, og Munterheden yttres sig ved livlige Dandse. Børnene opføre en

Leg, som Bedstefaderen har lært dem; den forestiller Rolf Krake og hans Kæmper, hvorledes han forraades af Hjartvar og hævnes af Viggo.

Baldemar og Axel komme forbi under dette Optrin og bede de Forsamlede ikke at lade sig forstyrre. Disse Lege ere dem kjære og minde dem om de svundne Barnsdomsdage.

Yngvar træder frem i Brydekampen og har snart overvundet alle sine Modstandere. Baldemar opfordrer smilende sin Fosterbroder til at møde Seierherren; denne vover først efter nogen Vægring et Tag med den ædle Ridder, men mærker strax, at han har fundet sin Overmand, thi Axel tvinger ham til Jorden, og da han opdager det Kors, der betegner Axel som Formand for St. Knuds Gildelag, bøier han sig ærbødigt og modtager Broderskabs-Haandtrykket.

Baldemar og Axel fortsætte deres Vandring, ledsagede af Folkets Hyldest.

Tredie Scene.

Krigsmusik høres i det Fjerne, den kommer nærmere, og en festligt smykket Snekke seiler ind ad Fjorden; Knud og hans Riddersmænd stige iland; Alt aander Glæde over den længe ønskede Fred. Svend, omringet af sine Drabanter, gaaer ham imøde, og skjøndt Knud neppe kan skjule sin Bevægelse, overvinder han ethvert Nag og modtager med Tillid den Haand, der rækkes ham til Forsoning. Kongerne omfavne hinanden under Folkets og Riddersnes Bisalduytringer. Knud, der tilligemed sit Følge er klædt til Fest og letbevæbnet, bemærker, at Svend og hans Mænd ere staalklædte, og spørger mistroisk om Marsagen dertil. Et Udbrud af vild Begeistring blandt Drabanterne er det tve-tydige Svar paa hans Forespørgsel. Svend nærmer sig

Fjerde Akt.

Baldemars Telt.

Første Scene.

Baldemar slumrer paa en Løibænk, han er i fuld Rustning, og hans Vaaben ligge i hans Nærhed. Skjønne Billeder foresvæve ham i Drømme, han seer sin forklarede Fader, den ædle Knud Lavard, der betragter ham med Omhed, lover ham Seier og afflører for hans Blik — Danmarks Fremtid.

Anden Scene.

Baldemar vaagner og estertænker sin Drøm, der kun ufuldkomment staaer for hans Erindring, medens dunkle Aelser betyngte hans ellers saa freidige Sind. Men snart bliver Alt livligt udenfor Teltet, Trompeterne svingre, og Baldemar gjenvinder sin Munterhed, han kalder paa sine Bøbnere, som gaae ham tilhaande. Det dages mere og mere, Axel og Høvdingerne træde ind i Kongens Telt, modtage hans Befalinger og følge ham til den afgjørende Kamp.

Scene=Forvandling.

Grathe=Hede.

Tredie Scene.

Svend, omgivet af sin Livvagt og sine Bøbnere, betragter Slaget, der raser i nogen Frastand. Budskab gaae og komme, Saarede bæres fra Balpladsen.

En Flok fangne Bønder føres frem, Yngvar og Erik ere iblandt dem og trodse Svends Brede, der truer dem med Dødsstraf som Landsforrædere. Ditleif kommer og opfordrer Svend til med sin Kjærnetrop at støtte sin be-
trængte Hær. Kongen giver ham Hovedbanneret og styrter ud med sine Mænd.

Fjerde Scene.

Hedvig holder en ung Bøvner tilbage for at bede ham om at løse de Fangnes Baand. Bøvnerne takke deres Befrier og ile tilbage i Striden, men Erik, der har bemærket, hvor fortroligt Hedevig taler til den unge Bøvner, martres af Skinsyge og støder sin Fæstemø fra sig, indtil han ved at komme Ynglingen nærmere erkjender sin Uret og knælende beder om Tilgivelse. Bøvneren forbyder ham at vende tilbage i Slaget, men skynder sig selv at følge sin Herre.

Femte Scene.

Stridstummelen nærmer sig. Baldemars Folk trænge fremad; de Flygtende blive talrige, tilsidst viger Ditleif med Hovedbanneret. Svend, uden Hjelm og med sønderhugget Rustning, kaster sig imellem de Forsagte, opmander dem paany, griber Banneret og stiller sin Fylking, men Baldemar, i Spidsen for en udvalgt Skare, styrter over dem med knusende Vælde. De, der ikke falde, rives bort som af en Strøm, Banneret trædes i Stovet, og Svend, dødelig saaret, er blandt de Slagnes Tal.

Ovrvunden, forladt at Alle, overlader han sig til Fortvivlelse; men han føler sin Haand kjærlig berørt: Bøvneren, der kastedes til Jorden af den stormende Mængde, har reist sig igjen og er ileet sin Herre til Bistand; han søger at standse Blodet og henter en Lædsfedrik til den Døende.

Svend drifter med Begjærlighed af Væbnerens Hjelm, men da han løfter Dinene, seer han lange lyse Lokker hænge ned over Ynglingens Skuldre: det er Astrid, hans egen Datter! Forbandelsen er løst, hun er Engelen ved Evighedens Port. Seiren gjenlyder, Svend vaagner endnu engang af sin Bedøvelse, famler efter Banneret, reiser sig med det og falder død til Jorden.

S j e t t e S c e n e .

En Skare bevæbnede Bønder ile over Balpladsen, blive Svends Liig vaer og ville bemægtige sig hans Vaaben, men Astrid modsætter sig deres Forehavende og forsvarer sig, da de ville trænge ind paa den trodsige Væbner.

Erik og Hedvig, fulgte af Nonnerne fra det nærliggende Kloster, kaste sig imellem de Stridende, og Baldemar og hans Mænd komme itide for at standse den ulige Kamp. Bønderne træde tilbage, og Astrid nedlægger Banneret for Seierherrens Fodder. Hun beder om en Grav til sin Fader, og Baldemar, som dybt bevæget tilstaaer hendes Bøn, lægger den sønderrevne Fane over sin overvundne Fjendes Vaare. Astrid følger med de hellige Søstre til Klosters Tjenestehed; der skal hun bede for sin Faders Sjæl og for Baldemars Lykke og Storhed. Krigerne sænke deres Vaaben, Astrid lyser Velsignelsen over dem og følger sin Faders Sørgetog.

S y v e n d e S c e n e .

Axel kommer med de feirrige Skarer. Fangerne kastes for Kongens Fodder; Ører, Lænker og Nag løstes over deres Hoveder, men Baldemar bortffjerner med et Bink det truende Glavind, kaster Lænkerne i Støvet og bryder Naget; forhaufede træde hans Kæmper tilbage, og de Overvundne omfavne hans Knæ; han reiser dem, thi han har forvandlet

Fjender til Venner; alle Danske ere Brødre, Fred og Enighed skulle styrke og befæste Riget og læge dets Saar, Kjærlighed og Lykke blomstre paa „Danmarks deilige Bænge og Bænge“. Nu modtager Baldemar Kronen, Hylningen bæres ham imøde, og opløstet paa Skjoldene overskuer han med Begeistring sit troe og hengivne Folk.

